

„ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Минаха години откакто започнах работа в сферата на образованието, но първоначалната искра е все още ярка. Връщам се към спомените си с усмивка и дори с гордост, че съм разчела правилно своето място в полза на семейство и общество в лицето на децата на България.

Часът е седем. Закъснявам. Хуквам презглава. Голямата ми дъщеря е втори клас, а малката – в подготвителна група. И двете са в едно и също училище. Грабвам двата чувала от коридора, децата са облечени, мърморя, подвиквам... и ето всички хвърчим към колата. А, да, чувалите и те... Стигам контейнера за боклук, леко се замислям. В единия са фолклорни костюми за двадесет и четири деца, които съмшила сама цял месец, а в другия е домашният боклук. Замахвам убедително. И това свърших. А сега бързо в колата.

Пристигаме в училище, децата забързани, а аз притеснена. Класната ме посреща с усмивка. Връчвам гордо чувала и отдъхвам. Пожелавам приятен ден и потеглям. Още преди да стигна края на коридора, си чувам името. Обръщам се, класната притеснено ми подава чувала леко отворен, а вътре – боклукът, онзи, домашния. В този момент изпитах букет от стресови емоции. Не знаех кое е по – силно. Неудобството, срамът или дали няма да мине боклукчийски камион и трудът ми да изчезне безвъзвратно... Ами обещанието към децата и техните родители? Ужас!

И ето отново съм в колата по обратния път. Бързам колкото мога. Стресът събаря силите ми и започвам да плача от безсилие. През мислите ми минават всички обстоятелства... Измолих пари от съпруга си да отделим за платове, ширити, панделки и какво ли още не за тези костюми. Отгоре на всичко отказах каквато и да е помощ, защото имаше родители, които не искаха... просто не искаха. А аз вярвам, че за децата трябва да се полагат усилия, трябва да се подкрепят, за да растат силни, уверени и горди българчета. И може някой ден отново да се роди Левски.

Шофирам бясно, очите ми пълни със сълзи. Следваща фаза – защо ми трябваше да се хващам, да обещавам? Вместо да мисля за малката, Саша, на която ѝ предстои операция на сърцето, родена е с порок... Да бях ги отделила тези парички. Тогава няхаме, всичко което изкарвахме отиваше по доктори и лекарства.

И въпросите отново завладяват съзнанието ми. Защо е толкова трудно? Защо трябваше да уча толкова много, две магистратури – Висше военноморско училище, Икономически университет, а трябва да работя като шивачка в собствено ателие, за да мога да управлявам работното си време и да се грижа адекватно за здравето на децата си.

Женски емоции... Неусетно съм спряла пред контейнера. Избърсвам очите от сълзите, гледам вторачено в контейнера, май е същият. Излизам от колата, приближавам се и... Да! Там е! Моят чувал с костюми! Ами сега? Контейнерът висок, а аз съм само метър и петдесет – с високи обувки, но метър и петдесет. Срам – не срам, подскачам един път, подскачам втори път и вече съм наполовина вътре. Добре че съм с панталон. Представям си каква гледка съм била. Стигам чувала, изкарвам го, бързо отварям, за да се убедя, че е правилният. Имах късмет. Само колко мръсна и щастлива бях.

Почистих се и занесох костюмите. Всички много се смяхме. След това подготвих хореографията за танца на децата за празника на училището. Всеки ден отделях по час време за репетиции, а класната на моето дете стоеше до мен и все ме галеше по гърба и повтаряше, че имам сърце за много деца, че трябва да бъда учител.

Денят на концерта. Трескава подготовка. Обличам всички деца зад кулисите. Първи тонове, те са на сцената, а аз – без дъх. Отново плача. Какво е това? Защо? Гледам всяко от тях, а сърцето ми трепти, сякаш всички са мои. Изпитвам обич и гордост от това, което виждам на сцената. А те усмихнати, наперени и щастливи. Съзрите ми се търкалят безспирно. Това беше моментът, който разби душата ми, и осъзнах, че тези учители обичат моите деца като свои. И решението бе взето. Не направих крачка назад. Учих и учих, и учих. Попаднах на сърцат директор, на който се молих много да вземе мен, шивачката, без ден стаж, но с много дипломи. Благодаря! Мога да обичам всеки ден! Мога да обичам децата на България с онази обич, която получих от учителите на моите деца.

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Юлия Ботева

ОУ „Панайот Волов“ – Варна

**Заместник-директор учебна дейност и психолог,
преподавателска норма – английски език в начален етап**